

Бихъ ти дошълъ, Жабчо дума,
Всрѣдъ води солени,
Гурналъ бихъ се азъ веднага
Всрѣдъ вълни студени,

Да бихъ ималъ като тебе
Перки позлатени,
Да бихъ дишалъ като риба
С' жабри посребрени...

Па знай, рибке, мене милъ е
Брѣгътъ край блатото,
Родно мѣсто, що се дума:
На жаби селото...

Тамъ роднини млади, стари —
Пѣятъ кръшни пѣсни,
Виятъ жабки — луди-млади —
Хора най-чудесни!...

Тамъ ще ида, сбогомъ, рибо,
Иди си в' морето!
Намѣри си другъ приятель
Посрѣдъ дълбинето!...

Г. Стояновъ.

